

другарь да ни стане. Кажи нали може, бате Патилане?

Преди да отвърна, Данчо ме превари:

— Току тъй не може! Тръбва да се кръсти предъ всички другари!

Гостътъ отговори:

— Какво ти кръщение! Азъ си имамаъ име! И прекоръ отгоре!

И Панчо добави:

— Той се казва Слави. И Левчо му викатъ.

— Може да е Левчо, може да е Слави, — запъна се Данчо, — но предъ насъ геройство тръбва да направи. Туй е, споредъ мене, истинско кръщение. Патиланецъ вѣренъ тъй може да стане! Нали право казвамаъ, бате Патилане?

— Право, Данчо, право. Въ нашата дружина всички сме юнаци. Когато ни стресне котешка опашка, бѣгаме презъ тръни и презъ къманаци съсъ сила юнашка!